

¡Amigues i amics! ¡Benvingudes!

¡No és primavera al País Valencià! Però alguns carrers de València floreixen en certes ocasions. Com ara aquest carrer de santa Teresa, que acull un aniversari: el de Ca Revolta.

Va ser a l'octubre del 2000. El temps no passa debades: ja són 19 els anys que estem ací. Es pot dir que han passat les etapes convulses de la infantesa i de l'adolescència. I hem crescut. ¡Vaja si hem crescut!

La gent major esdevé immadura i, a canvi, els joves arriben a una certa maduresa a una edat ben tendra. ¿No serà convenient, per tant, que l'impuls d'un projecte col·lectiu com aquest deixe de ser una qüestió d'intercanvi generacional per a convertir-se, més bé, en orgia inter-generacional? I la veritat és que, per a muntar bacanals tots plegats, tenim a la mà bons materials. Des d'alguns més seriosos a d'altres amb més o menys gràcia: el carril bici, en català o en valencià o... *oiga, ¿por qué no en castellano?*, ¿processó cívica o incívica?, ¿falles en cap de setmana?, ¿països o regnes?, ¿paella amb xoriço o sense?, el flagell de les cotorres...

Una risa, *vamos*. Ja ens agradaria fer broma, que com hem pogut aprendre al llarg dels anys, bé sabem que l'humor és un dels motors imprescindibles per a suportar la vida. Però va a ser que no: Hòsties a Catalunya. Tossuderia a Espanya. I alguns, molts, pensen que açò s'arregla amb repressió i, si no, ¡presó per a tota la penya!

Franquisme rediviu, neofeixistes per tot arreu: ¡retorn al passat! ¿Més del mateix ricí que hem hagut de beure durant 40 anys?

Caos entre partits progressistes, elits polítiques a matadegolla.

Confusió i desgavells a Europa: del Brexit a una Mediterrània transmutada en cementiri de perseguits per la misèria i la mort. Però ¿quina Europa és aquesta?

Un planeta que camina (¿irreversiblement?) del verd al gris, i del gris al negre.

Depredació del nostre territori, estralls a l'horta, al patrimoni, xacres imperdonables que encara continuen ara, que mana... ¿l'esquerra?

Les violències masclistes que no tenen fi...

Doncs sí. ¡Poca broma! Un simple repàs al panorama real que ens envolta no fa molt aconsellable limitar-se a l'enfocament burleta. Però... hi ha algunes conviccions que es poden agermanar amb la ironia com a motor primordial de les nostres vides: revoltar-se contra el mal, no abandonar-se a l'irremeiable, seguir la consciència, lluitar per les coses, organitzar-se, saber-se origen i impuls dels canvis necessaris.

¡Ah! No resultarà gens fàcil. Vivim malament les contradiccions. Afrontem la generositat amb dubtes. Ens costa cedir davant d'idees millors que les nostres. És molt difícil ser valents tothora...

¡D'icebergs n'hi ha molts! Però intuïm on queda Ítaca. ¡Sortejarem els perills, amb voluntat col·lectiva!

Mentre sentim, en la llunyania més pròxima, el batec etern de l'horta que ens acompanya, ens alimenta i ens dona vida, i les fragàncies màgiques de la mar que ens connecta amb el nostre món mediterrani, no podem deixar de pensar: en Ca Revolta volem ser així quan siguem majors. Gent lluitadora, generosa, solidària, justa, comprensiva, crítica.

¡Visca Ca Revolta! ¡Fem música, que això no es pot enfonsar! ¡Avui fem festa!

València, 18 d'octubre de 2019

